

POSTANOWIENIE

Dnia 15 października 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Waldemar Płóciennik

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 15 października 2025 r.,

sprawy **D. P.**

skazanego z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i in.,

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie

z dnia 25 lutego 2025 r., sygn. akt IV Ka 146/24,

utrzymującego w mocy, w odniesieniu do skazanego,

wyrok Sądu Rejonowego w Gryfinie

z dnia 17 października 2023 r., sygn. akt II K 39/23,

p o s t a n o w i ł

**oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną i obciążyć
skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

[J.J.]

UZASADNIENIE

D. P. został oskarżony o to, że:

- „1. w okresie pomiędzy styczniem 2019 r. a 19 listopada 2019 r. w G. i w G. 1. wbrew przepisom ustawy, wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, brał udział w obrocie znacznymi ilościami substancjami psychotropowymi w postaci amfetaminy i środkami odurzającymi w postaci marihuany, w ten sposób, że przyjął od innej osoby nie mniej niż 2 kilogramy amfetaminy i nieustaloną ilość marihuany, w celu ich dalszej odsprzedaży, z czego następnie przekazał dla P. O. nie mniej niż 200 gram amfetaminy za kwotę łączną 3.000 zł, oraz dla G. J. nie mniej niż 200 gram amfetaminy i 50 gram marihuany za nieustaloną kwotę, celem ich dalszej dystrybucji dla osób zażywających te substancje i środki, tj. o czyn z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii,
2. w miesiącu listopadzie 2019 r. w G., wbrew przepisom ustawy, nakłaniał P. O., do udzielania w celu osiągnięcia korzyści majątkowych, środków odurzających i substancji psychotropowym innym osobom, tj. o czyn z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii”.

Sąd Rejonowy w Gryfinie wyrokiem z dnia 17 października 2023 r., sygn. II K 39/23:

- I. na podstawie art. 4 § 1 k.k., przyjmując za podstawę orzekania kodeks karny w brzmieniu obowiązującym do dnia 23 czerwca 2020 r., D. P. uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w pkt 1, z tym że ustalił, iż został on popełniony w okresie pomiędzy marcem 2019 r. a kwietniem 2019 r. i za ten czyn na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii wymierzył mu karę 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywny w wysokości 200 stawek dziennych po 20 zł każda, a na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa korzyści majątkowej uzyskanej z przestępstwa w kwocie 3.000 zł,
- II. uznał oskarżonego za winnego popełnienia czynu z pkt 2 i za ten czyn na podstawie art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii wymierzył mu karę roku pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 k.k. Sąd orzeczone wobec D. P. kary pozbawienia wolności połączył i wymierzył karę łączną 3 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności (pkt V wyroku).

Opisane orzeczenie zawiera także rozstrzygnięcia o kosztach.

We wniesionej apelacji, zaskarżając wyrok w całości, obrońca oskarżonego, na podstawie art. 427 § 2 k.p.k. w zw. z art. 438 pkt 3 k.p.k. zarzucił:

„1. mającą wpływ na treść zaskarżonego wyroku obrazę przepisów postępowania, a mianowicie art. 7 w zw. z art. 2 § 1 pkt 1, § 2 i art. 4 k.p.k. poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę materiału dowodowego bez uwzględnienia zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego poprzez uznanie za niewiarygodnych wyjaśnień oskarżonych D. P. oraz W. N. oraz zeznań świadków G. J. i P. O. (z postępowania sądowego) oraz uznania za wiarygodne zeznania świadka P. O. (z postępowania przygotowawczego) podczas gdy brak jest obiektywnych przesłanek przemawiających za taką oceną,
2. mający wpływ na treść wyroku błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za jego podstawę poprzez uznanie, że oskarżony dokonał zarzucanych mu czynów podczas gdy z materiału dowodowego zgromadzonego w niniejszej sprawie nie wynika aby oskarżony dopuścił się zarzucanych mu czynów”.

W konkluzji obrońca wniósł o uniewinnienie oskarżonego D. P. od zarzucanych mu czynów.

Po przeprowadzonym postępowaniu odwoławczym, Sąd Okręgowy w Szczecinie, wyrokiem z dnia 25 lutego 2025 r., sygn. akt IV Ka 146/24, utrzymał, w odniesieniu do oskarżonego D. P. , zaskarżone orzeczenie w mocy.

Kasację od wyroku Sądu odwoławczego wniósł obrońca skazanego. Zaskarżając wyrok w całości, zarzucił „rażące naruszenie przepisów prawa procesowego, mające istotny wpływ na treść orzeczenia tj. przepisów art. 2 § 1 pkt 1 k.p.k. oraz art. 4 k.p.k. w zw. z art. 5 § 1 i § 2 k.p.k. oraz art. 7 k.p.k. poprzez wydanie orzeczenia skazującego bez dowodów uprawdopodobniających fakt zawinienia oraz poprzez naruszenie podstawowych zasad procesowych określających regułę dowodzenia winy i zastąpienie ich przez domniemanie winy oskarżonego z uwagi na uznanie za niewiarygodnych wyjaśnień oskarżonych D. P. oraz W. N. oraz zeznań świadków G. J. i P. O. złożonych na etapie postępowania

sądowego oraz uznania za wiarygodne zeznania świadka P. O. złożonych na etapie postępowania przygotowawczego, podczas gdy brak jest obiektywnych przesłanek przemawiających za taką oceną”. Skarżący wniósł o uniewinnienie skazanego od zarzucanych mu czynów, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

Prokurator w pisemnej odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniesiona przez obrońcę skazanego kasacja jest oczywiście bezzasadna, stąd też możliwe było jej oddalenie na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Podniesiony przez skarżącego zarzut jest *de facto* powtórzeniem zarzutu apelacyjnego, a uważna lektura uzasadnienia pozwala na stwierdzenie, że głównym celem kasacji jest dążenie do podważenia ustaleń faktycznych dokonanych przez Sąd Rejonowy, a w pełni zaaprobowanych przez Sąd Okręgowy (zdaniem obrońcy, Sąd odwoławczy błędnie ocenił dowody i poczynił błędne ustalenia faktyczne, w tym dokonał błędnej oceny wyjaśnień skazanego oraz współoskarżonego w sprawie W. N. czy zeznania świadków P. O. i G. J., skutkujące ustaleniem winy i sprawstwa skazanego). Istotą postępowania kasacyjnego nie jest jednak powtórna kontrola odwoławcza, dlatego też w toku tego postępowania z założenia nie dokonuje się m.in. kontroli poprawności oceny poszczególnych dowodów, czy nie weryfikuje zasadności ustaleń faktycznych.

Sąd Okręgowy w Szczecinie dokonał rzetelnej i trafnej kontroli odwoławczej aprobuując dokonane przez Sąd Rejonowy ustalenia faktyczne, oparte na podstawie wszystkich przeprowadzonych dowodów, nie naruszając reguł odnoszących się do uzasadnienia wyroku sądu odwoławczego wskazanych w art. 457 § 3 k.p.k. Zgodnie z wymogami art. 433 § 2 k.p.k. w sposób wyczerpujący i prawidłowy rozpoznał wszystkie stawiane w apelacji zarzuty, które omówił i ocenił w części 3.12 formularza uzasadnienia, czyniąc tym samym zadość obowiązującym przepisom. Sąd w szczególności zaakceptował oceny relacji P. O. - zarówno z postępowania przygotowawczego - jak również tych, składanych w postępowaniu sądowym, uznał za właściwą ocenę zeznań świadka G. J., czy wreszcie wyjaśnień D. P..

Wbrew stanowisku obrońcy, Sąd odwoławczy nie dopuścił się obrazy art. 7 k.p.k., a skoro tak, to zbudowany na podstawie tak ocenionych dowodów – w tym wyjaśnień skazanego i współoskarżonego w sprawie oraz zeznań wymienionych imiennie w kasacji świadków - stan faktyczny pozostaje pod ochroną wskazanego przepisu. Sąd Okręgowy podkreślił, iż nie znalazł żadnych podstaw do zakwestionowania dokonanej przez Sąd Rejonowy oceny dowodów, jak i poczynionych w oparciu o nią ustaleń faktycznych. Podkreślił, iż nie miał żadnych wątpliwości, że ocena ta została dokonana w sposób prawidłowy, z uwzględnieniem wszystkich okoliczności. Brak również podstaw do uznania, aby Sąd odwoławczy dopuścił się obrazy art. 5 § 2 k.p.k. Sąd Okręgowy nie podzielił stanowiska obrońcy i nie uniewinnił skazanego uznając, iż brak podstaw ku temu, albowiem dokonane ustalenia faktyczne są rezultatem prawidłowej oceny kompletnie zebranego materiału dowodowego, który nie wykazuje błędów. Przypomnieć należy, że przepis art. 5 § 2 k.p.k. adresowany jest do organu procesowego i dotyczy wątpliwości, które powziął ten organ. O naruszenia tego przepisu można mówić zatem wówczas, gdy sąd ustalając, że zachodzą niedające się usunąć wątpliwości, nie rozstrzygnie ich na korzyść skazanego, co w tej sprawie nie miało miejsca.

Za całkowicie chybione uznać należy podnoszenie w kasacji zarzutów naruszenia art. 2 § 1 pkt 1 k.p.k., art. 4 k.p.k. i art. 5 § 1 k.p.k. Przepisy te mające charakter ogólny, wskazują na cele postępowania karnego i podstawowe zasady procesu. Do ich naruszenia może dojść poprzez obrazę konkretnych przepisów postępowania, gwarantujących przestrzeganie tych zasad, co rozważanej sprawie nie zostało zarzucone i w rzeczywistości nie zaistniało.

Mając powyższe na uwadze, kasację obrońcy skazanego D. P. uznać należało za oczywiście bezzasadną i oddalić ją na posiedzeniu w trybie przepisu art. 535 § 3 k.p.k.

[J.J.]

[r.g.]

